

De levens van Raben en Calli zijn inmiddels flink verstrikt geraakt met die van piraten, machtswellustelingen en magische wezens. Vooral de Dwingers zitten hen dwars. Zij proberen nog altijd via hun leidstenen de heerschappij in het Rijk van de Zeven Eilanden over te nemen van Heerseres Shintelle.

Het leger van mengwezens dat Shintelle heeft vervaardigd om hen te bestrijden, is niet zo sterk en standvastig als zij dacht. Alle hoop op rust in het Rijk van de Zeven Eilanden is daarom gevestigd op haar broer, de voormalige erfjonker Enzor. Zou hij zijn plek op de burcht terug weten te winnen?

Drakensteen is het derde deel van *De Kronieken van de Zeven Eilanden*.

Leeftijd: 12+

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 528 9

9 789051 165289

MARIËTTE
AERTS

D
R
A
K
E
N
S
T
E
E
N

MARIËTTE AERTS

DRAKENSTEEN

De Kronieken van de Zeven Eilanden

Boek 3

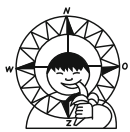
DE VIER WINDSTREKEN

Mariëtte Aerts

DRAKENSTEEN

De kronieken van de Zeven Eilanden

Boek 3

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2016 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Omslag en kaart van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283, 284 / ISBN 978 90 5116 528 9

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan
ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

De Horizon

Zilverzee

Het Nevelblauw

de Vale Oceaan

De Oversteek

Ing'Sola

Ing'hot

Ing'Barry

Ing'Perlin

Ing'Ros

Ing'Maril

Ing'tassa

Guhutu

Lahas

Mjzros

De Aant

Zandhaven

Langhaven

Kaap Werselwater

Kaap Het Bittere Cinde

Trillis

Straat van

Zoutkreek

Jnos

Soltnis

Drax

Kanak

Kironos

Driehoeks Baai

Ros Cliffe

Kadir

Westpunt

Schulbaai

Eofor

Geodurr

Telaa

Het Nauw van Drie

de Meer

Midtom

Vaspunt

de Inham

deo

Straat van

INHOUD

De Zeven Eilanden	10
Belangrijkste personen	11
‘Zomerwind, het vroege ochtenduur, verandering van route.’	13
<i>Hoofdstuk 1</i>	
Phyrros – polndag – lichtmaand	15
<i>Hoofdstuk 2</i>	
Kanak – polndag – lichtmaand	24
<i>Hoofdstuk 3</i>	
Kiringfort – polndag – lichtmaand	34
<i>Hoofdstuk 4</i>	
De Guhulu – aldarndag tot akrandag – lichtmaand	40
<i>Hoofdstuk 5</i>	
Kiringfort – perndag – lichtmaand	52
<i>Hoofdstuk 6</i>	
Lahaz – perndag – lichtmaand	59
<i>Hoofdstuk 7</i>	
De Zilverzee – holmendag – lichtmaand	70
<i>Hoofdstuk 8</i>	
Lahaz – holmendag – lichtmaand	74
<i>Hoofdstuk 9</i>	
Kiringfort – holmendag – lichtmaand	83
<i>Hoofdstuk 10</i>	
Lahaz – holmendag tot salanderdag – lichtmaand	88
<i>Hoofdstuk 11</i>	
Kiringfort – narndag – lichtmaand	95
<i>Hoofdstuk 12</i>	
Lahaz – selmendag tot trindag – lichtmaand en bloedmaand	99
<i>Hoofdstuk 13</i>	
Kiringfort – morndag – bloedmaand	106
<i>Hoofdstuk 14</i>	
Phyrros – morndag – bloedmaand	114
<i>Hoofdstuk 15</i>	
Lahaz – malarndag – bloedmaand	121
<i>Hoofdstuk 16</i>	
Lahaz – malarndag – bloedmaand	130

<i>Hoofdstuk 17</i>		<i>Hoofdstuk 36</i>	
Lahaz – malarndag – bloedmaand	139	Rondom Kironos – trindag – kroonmaand	287
<i>Hoofdstuk 18</i>		<i>Hoofdstuk 37</i>	
Lahaz – malarndag – bloedmaand	143	Ten noorden van Kironos – trindag – kroonmaand	295
<i>Hoofdstuk 19</i>		<i>Hoofdstuk 38</i>	
Lahaz – malarndag – bloedmaand	157	Kironos – trindag – kroonmaand	306
<i>Hoofdstuk 20</i>		<i>Hoofdstuk 39</i>	
De Guhulu – malarndag tot edindag – bloedmaand	163	Kironos – welmendag – kroonmaand	308
<i>Hoofdstuk 21</i>		<i>Hoofdstuk 40</i>	
Kiringfort – edindag – bloedmaand	170	Kiringfort – welmendag – kroonmaand	318
<i>Hoofdstuk 22</i>		<i>Hoofdstuk 41</i>	
Kironos – kushindag – bloedmaand	177	Kiringfort – welmendag – kroonmaand	329
<i>Hoofdstuk 23</i>		<i>Hoofdstuk 42</i>	
De Zilverzee – polndag tot zindeldag – bloedmaand	185	Tegenover Kiringfort – welmendag – kroonmaand	337
<i>Hoofdstuk 24</i>		<i>Hoofdstuk 43</i>	
Kiringfort – zindeldag – bloedmaand	193	Kiringfort – welmendag – kroonmaand	343
<i>Hoofdstuk 25</i>		<i>Hoofdstuk 44</i>	
Ten noorden van Ult – holmendag – bloedmaand	196	Tegenover Kiringfort – welmendag – kroonmaand	350
<i>Hoofdstuk 26</i>		<i>Hoofdstuk 45</i>	
Ziltburg – holmendag – bloedmaand	208	Kiringfort – thurndag – kroonmaand	357
<i>Hoofdstuk 27</i>		<i>Hoofdstuk 46</i>	
Kiringfort – holmendag – bloedmaand	214	Kiringfort – thurndag – kroonmaand	368
<i>Hoofdstuk 28</i>		<i>Hoofdstuk 47</i>	
Kironos – selmendag – bloedmaand	220	Kironos – thurndag – kroonmaand	380
<i>Hoofdstuk 29</i>		<i>Hoofdstuk 48</i>	
Kironos – selmendag – bloedmaand	232	Kiringfort – malarndag – kroonmaand	383
<i>Hoofdstuk 30</i>		<i>Hoofdstuk 49</i>	
Kiringfort – selmendag – bloedmaand	237	Kiringfort – malarndag – kroonmaand	397
<i>Hoofdstuk 31</i>		<i>Hoofdstuk 50</i>	
Kironos – larndag – kroonmaand	242	Kiringfort – malarndag – kroonmaand	408
<i>Hoofdstuk 32</i>		<i>Hoofdstuk 51</i>	
Een vallei nabij Kironos – larndag – kroonmaand	250	De Zilverzee- malarndag – kroonmaand	422
<i>Hoofdstuk 33</i>		<i>Hoofdstuk 52</i>	
Ten noorden van Kironos – larndag – kroonmaand	257	De haven van Kironos – malarndag – kroonmaand	425
<i>Hoofdstuk 34</i>		<i>Hoofdstuk 53</i>	
Kiringfort – larndag en trindag – kroonmaand	270	De Zilverzee ten westen van Kironos – orbusdag – kroonmaand	435
<i>Hoofdstuk 35</i>			
Kironos – trindag – kroonmaand	278		

De Zeven Eilanden

Ing'tassa – het Grote Eiland
Ing'bary – het Centrale Eiland
Ing'lot – het Stille Eiland
Ing'sola – het Koude Eiland
Ing'perlin – het Lange Eiland
Ing'roz – het Ruige Eiland
Ing'maril – het Oude Eiland (voorheen Ing'torc – het Regeneiland)

De maanden van het jaar:

stilmaand
wachtmaand
nieuwmaand
wedermaand
lichtmaand
bloedmaand
kroonmaand
vloedmaand
vuurmaand
schaduwmaand

De dagen van de maand:

larndag	wurtsdag
trindag	tolndag
welmendag	akrandag
morndag	perndag
thurdag	zafanderdag
malarndag	omanderdag
orbusdag	holmendag
edindag	lindag
kushindag	salanderdag
shandag	narndag
polndag	selmendag
aldarndag	orlandag
zindeldag	

Belangrijkste personen

Raben Teller – Lezer en genezer
Calli – Elementaliste en pirate
Nayari – pirate
Torvall – oudste zoon van Zuran Zoutbaard, eigen schip de Triomf
Solandro – jongste zoon van Zuran Zoutbaard, voorheen eigen schip de Goudvin
Siben de Stomme en Loria de Messenwerpster – voorheen bemanningsleden van de Goudvin
Serkan – broer van Nayari
Parati – zus van Nayari
Serkan – broer van Nayari
Ilzani – sjamaan

Jonker Enzor – oudste zoon van Zorida en Glendahl
Melloïse (Mel) Teller – genezeres, moeder van Raben
Tonder – gardist, bevriend met Tanna Lomarsdochter
Yuzy – gardiste
Heer Glendahl – voormalig Heerser van de Zeven Eilanden
Vrouw Zorida – vrouw van Heer Glendahl
Vrouw Shintelle – Heerseres van de Zeven Eilanden
Jonker Arden – jongste zoon van Zorida en Glendahl
Himmondar – monnik en magiër
Alrioch, Grisac, Currogh, Imaris en Ellix – Zaghramongul (ook wel Dwingers genoemd)

Meester Lazander Hobbe – Lezer, voormalig leraar van Raben
Tanna Lomarsdochter – Lezeres, in opleiding bij Meester Hobbe

Zuran Zoutbaard – kapitein van de Razernij
Corvel – chirurgijn en barbier aan boord van de Razernij
Sep – scheepskok aan boord van de Razernij

Ulesha, Surin, Aenor en Mhirin – vogelheksen
Hushan – stormzinger
Mechlon Sevalyek en Elnali – drakenrijders

tolnen – dondergeesten
pernen – regengeesten
holmen – windgeesten
narnen – zoutwatergeesten

‘ZOMERWIND, HET VROEGE OCHTENDUUR,
VERANDERING VAN ROUTE.’

Zo luidde de korte tekst in het logboek dat Sella bijhield. Ze las de woorden zelf terug en knikte. De oceaan die hun de weg naar het westen versperde, kon volgens stuurman Dix gewoon omzeild worden door ver naar het zuiden af te wijken. In zijn lange jaren op zee had hij heel wat zeelieden gesproken en hij wist te vertellen dat er voorbij de Vale Oceaan nog veel meer eilanden lagen, die echter alleen met platbodems te bereiken waren, want deze oceaan was op veel plaatsen nauwelijks dieper dan een badkuip. Sella's schip de Alachnoë was geen platbodem, integendeel, het lag diep in het water en was geschikt om ruige zeeën mee te bevaren. De vreemde watervlakte vol zandbanken die nu voor haar lag, was daardoor een onneembare hindernis. Maar het kon haar eigenlijk niet veel schelen, deze hele reis was er eentje zonder eindbestemming, zonder vooraf opgelegde vaarroute. De Alachnoë was geen handelsschip dat vracht vervoerde in zijn ruim; het was het onderkomen van een ontdekkingsreiziger die met de blik op verre einders de wereldzeeën wilde bevaren zonder het voornemen om ooit terug te keren naar de haven van vertrek. Daar had ze niets meer te zoeken, in dat land waar men haar, Sella van Viertorens, met de nek aankeek. Voor haar stormzingerende familie was ze slechts een schandvlek, een smet op het blazoen van de getalenteerden die over heel Merabia heersten – en over nog wat kleinere landen in de omgeving. Haar familie liet haar schepen niet over natte golven varen, maar zeilde, machtig en indrukwekkend, door de wolken. Sella was het gemankeerde kind, als enige moest zij het zonder stormzingersgave stellen. Liever dan voortaan vol meelij bekeken en achter haar rug beschimpt te worden, wendde ze haar steven naar onbekende havens die ver buiten het rijk van de stormzingers lagen. Niemand die om haar treurde, nu ze uit hun leven verdwenen was – niemand behalve de kaartenmaker met wie ze bevriend was. Zijn afscheidsgeschenk aan haar was een van zijn beroemde magische kaarten geweest, die hier nu hing aan de wand van haar kapiteinshut. Ze wierp er een zijdelingse blik op en zag het kleine stipje dat de positie van de Alachnoë aangaf – en waarvan de bewegingen met het blote oog nauwelijks waarneembaar waren – midden in een grijze vlakte drijven. Ze glimlachte. De landen waar ze vandaan was

HOOFDSTUK 1

PHYRROS – POLNDAG – LICHTMAAND

gekomen, stonden er al niet meer op. En de eilanden waar ze heen wilde, waren nog niet zichtbaar. Maar ze vertrouwde op de ervaring en het ijzeren geheugen van Dix en leverde zich zonder enige terughoudendheid aan zijn wilde plannen uit. Een eilandrijk dat nog voorbij de Vale Oceaan lag en dat naar men zei bevolkt werd door lieden die van de windzang nog nooit gehoord hadden, die zaaiden en oogstten zonder dat er iemand voor een veel te hoge prijs de weersomstandigheden voor hen kwam regelen, en die nog nooit een schip door het luchtruim hadden zien zeilen: dat moest de juiste plek voor haar zijn. De windzangers uit het oosten kwamen daar niet, de zilte wind boven de eindeloze Vale Oceaan tastte hun ethraschepen te zeer aan. Sella stelde zich voor hoe ze ooit, op een dag die nu nog in de verre toekomst lag, aan haar kleinkinderen zou vertellen over een rijk waar men in spierwitte schepen van het bijna transparante ethra door de lucht vloog op zelfgezongen luchtstromen – en hoe grote ogen haar aan zouden staren en van die verhalen misschien zelfs niets zouden geloven. Haar glimlach werd nog iets breder en ze besloot van alles wat voor haar lag te genieten.

‘Kijk, een babydraakje!’ riep Calli enthousiast en ze wees op het kleine, gevleugelde dier dat zojuist op de reling van het schip was neergestreken. Het beestje had een roodbruine, gladde huid en zijn vleugels waren ietwat doorschijnend. Calli stak haar hand ernaar uit.

‘Niet doen!’ klonk er een waarschuwend stem achter haar rug.

Ze draaide zich om en zond Nayari, de Guguvrouw met de gestreepte huid en de gouden ogen, een vragende blik. ‘Waarom niet?’

‘Dat is geen babydraakje, Cal, het is gewoon een soort die klein blijft. En bovendien een soort die bekendstaat als vals en bijterig!’

Calli deed een stapje achteruit. ‘Oh...’

Nayari kon het weten, zij kwam oorspronkelijk uit deze zuidelijke streken en in de Guhuluwoestijn wemelde het van de draken. De draken-temmende Guhugan-gan hadden in een ver verleden heel Ing’tassa bevolkt en in hun taal heette het eiland Angor Norgonan, het Eiland van de Draak. Nog steeds gebruikten de Gugu de naam Tassa niet, zij spraken over Angorn, een verbastering, een afkorting net als Tassa, maar in elk geval eentje die naar hun eigen taal te herleiden was. Hun benaming voor het zuiden van het eiland was gebleven, het was door de overheersers overgenomen. Iedereen sprak van de Guhulu, wat ‘heet steen’ betekende in de taal van de Gugu. Raben en Calli hadden er tijdens het laatste deel van de reis, toen ze langs de zuidkust van Ing’tassa voeren, al een blik op mogen werpen en ze hadden een heuvellandschap gezien met tinten die varieerden tussen bruin en geel. Wat pijnlijk ontbrak was de kleur groen; er was maar weinig begroeiing in de zuidelijke streken. Nu lagen ze voor Phyrros, hun eindbestemming, een havenstad op de uiterste zuidpunt van Ing’tassa. Een hoge, vlakke muur scheidde de kade van de stad, een muur die dezelfde kleur had als het landschap en opgetrokken was uit gladgestreken klei. Het zag er onverbiddelijk uit. Achter de muur torenden hoge gebouwen boven alles uit, groot, breed, vierkant. Gebouwd van dezelfde kleisoort en met vlakke toppen die ruimte boden aan drakennesten. Ook al waren de draken getemd en werden ze door de Guhugan-gan bereden, ze konden niet, zoals bultkoppen of

hoornpaardjes, in stallen gehouden worden. Ze bleven hun eigen nesten bouwen, waarin ze sliepen en broedden, net zoals de wilde soorten dat op hoge kliftoppen deden.

‘Kijk, kijk, daar gaat er eentje!’ zag Raben en hij wees op een draak die juist aan kwam vliegen en een rondje draaide, om vervolgens sierlijk neer te strijken op een van de hoge gebouwen.

Nayari lachte. ‘Voor deze dag om is, zullen jullie er tientallen door het luchtruim hebben zien vliegen en zal jullie enthousiasme om ze allemaal, stuk voor stuk, aan te wijzen wel getemperd zijn.’

Samen met Solandro en enkele piraten die tot zijn bemanning hadden behoord, gingen ze van boord met hun schamele bezittingen in draagtassen en scheepskisten. Tientallen dragers drongen zich aan hen op om tegen betaling de bagage ergens heen te brengen. Nayari vroeg een tweetal van hen de scheepskisten van haar en Calli te helpen sjuouwen richting een goedkope herberg. Zelf wist ze evenmin als haar medereizigers de weg in de Gugustad, ze kwam er niet vandaan en was bovendien al als jong meisje uit haar geboortedorp ontvoerd. Raben wees alle aangeboden diensten van de hand, zijn draagtas met bezittingen was licht en zijn buidel met geneeskrachtige kruiden en medicijnen stond hij nooit af.

De twee dragers brachten hen naar een herberg in een stoffig steegje. Nayari was de enige met wat munten op zak en dus degene die zowel de dragers als het verblijf in de herberg moest betalen. ‘Jullie zullen snel werk moeten zien te vinden,’ zei ze tegen Solandro. ‘Ik ga samen met Raben en Calli mijn geboortedorp bezoeken en je begrijpt dat ik niet voor jullie drieën kan blijven dokken.’

‘Dat sjuouwen, dat je net die knulletjes hebt laten doen, dat kunnen wij ook,’ merkte Loria op. ‘Waarom heb je hen eigenlijk voor dat klusje ingehuurd? Je had geld uit kunnen sparen door hun hulp van de hand te wijzen, Siben had in zijn eentje allebei die kisten kunnen dragen!’

Nayari draaide zich naar de grote dommekracht om.

Siben grijnsde geluidloos en tilde de grootste van de twee kisten op om die de herberg binnen te dragen.

‘Ja, maar zelf had ik de weg in deze straten niet geweten en wie weet hoelang het geduurd zou hebben voor we een geschikte herberg hadden gevonden,’ zei Nayari. ‘Siben zal zich met zijn dikke spierbundels inderdaad overal kunnen verhuren, dat moet niet moeilijk zijn. Lijfwacht, uitsmijter, lossers in de haven, vechtjas; werk zat.’ Nog nooit had

iemand Siben de Stomme een woord horen spreken, maar allemaal hadden ze hem meer dan eens zijn reuzenkracht zien tonen. Nayari lachte slinks naar Loria, die de bijnaam de Messenwerpster droeg. ‘En ik denk dat jouw talenten ook wel ergens van pas zullen komen. Jullie vinden vast wel iets waarmee jullie een poosje in jullie eigen onderhoud kunnen voorzien.’

Solandro en zijn trouwe aanhangers wilden zich graag een poosje schuilhouden en konden dat net zo goed hier in het zuiden doen als elders. Op zee werd door de troepen van Kir nog steeds naarstig gezocht naar piraten, het was de reden dat Solandro zijn geliefde Goudvin kwijt was geraakt. Hij was vast van plan haar te heroveren, maar daarvoor moest hij eerst een goed plan bedenken. Zijn vader, de beruchte Zuran Zoutbaard, zou hem vast hebben willen helpen, ware het niet dat die met zijn schip de Razernij koers had gezet naar het verre oosten. Er was muiterij uitgebroken op de Razernij en op het moment dat Calli, Raben en Nayari al dan niet geheel vrijwillig van boord waren gegaan, had het schip stilgelegen op een zandbank in de Vale Oceaan. Dus hulp van die zijde was voorlopig niet te verwachten. Waar Solandro’s broer, de piraat Torvall, momenteel met zijn Triomf lag, wist niemand. Solandro had onderweg in verschillende havenplaatsen voorzichtig navraag gedaan, maar niemand had recent iets vernomen van overvallen door die piratenbende.

Nayari was van plan met Raben en Calli naar Lahaz af te reizen, het dorp waar zij vandaan kwam. Nadat ze als jong meisje door haar ouders verkocht was aan een rijke koopman, was ze altijd op zee gebleven. Want eenmaal aan de koopman ontsnapt, had ze zich bij de bende van Zoutbaard aangesloten en nooit meer voet op Zuid-Tassaanse bodem gezet. Maar alle gebeurtenissen van de laatste tijd – de muiterij op de Razernij, de obsessie van Zoutbaard met zijn magische kaart die hem naar mysterieuze rijkdommen moest leiden, de eilanden die onder de voet gelopen werden door Dwingers, de bemoeienissen van de vogelheksen en hun Gezellen met de monnik en zelfbenoemde magiër Himmondar, die eendaags vermoedelijk tot een botsend hoogtepunt zouden komen – dat alles had Nayari doen besluiten haar geboortedorp te bezoeken om zich ervan te verzekeren dat het met haar familie tenminste nog goed ging.

Een wandeling door de straten van Phyrros toonde hun dat de Zaghramongul – of Dwingers, zoals ze vanwege hun hypnotische gave overal

genoemd werden – hier nog niet doorgedrongen waren en Nayari haalde enigszins opgelucht adem. De Dwingers waren op zoek naar land om te veroveren en de hete woestijnen van het zuiden kwamen hun blijkbaar niet als erg aantrekkelijk voor.

Raben en Calli kregen beiden een stijve nek van het omhoogkijken naar draken die over kwamen vliegen of bezig waren te landen op de daken van de hoge gebouwen die op door een reuzenhand gevormde zandkastelen leken.

‘Hoe kunnen we ze van dichtbij bekijken?’ vroeg Calli zich hardop af. ‘Ik wil ze zien, Nayari!’

‘We kunnen het gewoon vragen,’ zei Nayari en ze liep op de toegangspoort van een van de gebouwen af.

‘Mag je daar zomaar naar binnen?’ vroeg Raben. ‘Wat zijn het eigenlijk? Woonhuizen, drakentorens?’

‘Het zijn gebouwen die ruimte bieden aan meerdere families. In Lahaz, waar ik vandaan kom, hadden we er ook een paar.’ Nayari ging hun voor het gebouw binnen. ‘We zullen vanzelf wel iemand tegen het lijf lopen, neem ik aan, bij wie we Calli’s wens in kunnen dienen.’

Alleen al vanwege de koelte was het in de hal die ze betraden prettiger dan in de hete straten van de stad, maar wat volgde was een lange klim van vele traptreden. Rabens trouwe hond Zindel trippelde met de tong uit de bek achter hen aan, waarbij hij af en toe even omhoogkeek naar zijn baasje alsof hij zich afvroeg wat voor gekkigheid dit was. Met rode, verhitte gezichten bereikten ze uiteindelijk de bovenste verdieping. De dakterrassen waren groot als pleinen en hadden een hoge ommuring. Overal verspreid lagen nesten van met elkaar vervlochten takken en sommige waren bezet.

‘Mogen we hier zomaar rondlopen?’ vroeg Raben, nog steeds onzeker.

‘Het is niet anders dan een stal binnenwandelen van een eigenaar van bultkoppen of hoornpaardjes.’ Nayari wees op de verzorgers die her en der bezig waren de dieren van voedsel en vers drinkwater te voorzien. ‘En net als daar zijn ook hier staljongens aanwezig, alleen noemen ze die hier *norgon-crats*, wat drakenjongens betekent.’

Raben bleef even staan luisteren naar de ratelende woordenwatervallen die om hen heen klonken; iemand richtte het woord tot hen en Nayari gaf na een korte aarzeling antwoord in een wat roestig geworden Guguri. Calli was intussen al vooruitgelopen, richting een grijsgroene draak die

in een ontspannen houding in een van de nesten lag en zich een poetsbeurt liet welgevallen.

‘Niet te dichtbij, Cal!’ riep Nayari. ‘Daar houden ze niet van, de draken evenmin als de verzorgers.’

Zindel had zich, na een zacht gejack, achter Rabens kuiten verscholen. Raben wierp een blik naar beneden. ‘Ja, ze zijn wel erg groot hè, hond?’ Er klonk een zacht gebrom uit Zindels keel.

Raben gaf de hond een zacht tikje op de neus. ‘Ik zou maar liever niet tegen ze grommen, als ik jou was.’ Hij herinnerde zich hoe Zindel ook altijd tegen de leidstenen had gegromd, stenen die door de stormzinger Hushan als versteende drakeneieren waren geïdentificeerd en die vol *olkana* zaten; honden hielden blijkbaar niet erg van de magische krachten die in sommige wezens en voorwerpen aanwezig waren. De vogelheksen die Raben op Ing’perlin ontmoet had, waren in staat geweest aura’s van *olkana* waar te nemen en honden konden dat blijkbaar ook. Raben begreep Zindels weerzin wel, zelf had hij de leidstenen nauwelijks aan kunnen raken, ze bezorgden hem vreselijke hoofdpijnen zodra hij zich voor de inhoud ervan openstelde. Een versteend drakenei was één geconcentreerde brok *olkana*. Calli droeg er tegenwoordig altijd eentje bij zich. Het exemplaar was afkomstig van de zakkenroller Kushin, die hem op zijn beurt waarschijnlijk van de Zaghravrouw Avix had gestolen, toen beiden meereisden op de Razernij. Hushan had hem in de olkenstaf gezet die ze op Ing’perlin gevonden hadden. Zindel gromde nog steeds tegen de stok wanneer Calli hem ter hand nam. Ze droeg de stok gewoonlijk op de heup, daar waar ze voorheen vaak een zwaard gedragen had. Hij versterkte haar zang en met de vele nieuwe kneepjes die ze van Hushan had geleerd, was ze nu een imposante Elementaliste aan het worden.

Calli was tot op enkele passen van een van de nesten gelopen. Een drakenjongen die bezig was met een borstel de drakenhuid te schrobben, riep haar iets toe. Maar ze haalde haar schouders op omdat ze zijn taal niet verstond en gaf hem antwoord in het Eilands.

De jongen snoof – een tikje minachtend.

Raben wist dat de Gugu niet veel ophadden met het volk dat zich in het verleden alle Zeven Eilanden had toegeëigend en de eigen taal overal had verspreid. Maar het was ook algemeen bekend dat de meeste Gugu die taal van de overheerser wel degelijk spraken, mits ze er zin in had-

den. Dat bleek toen de jongen zijn vraag herhaalde in ruw en wrevelig Eilands. ‘Wat kom je hier doen?’

‘Ik wilde graag een draak van dichtbij zien.’

‘Nou, je hebt er eentje gezien. Hoepel dan nu maar weer op.’

Calli deed nog een stapje naar voren.

‘Hé, dat is dichtbij genoeg!’ waarschuwde de jongen. ‘Draken zijn geen knuffeldiertjes.’

De draak – een glanzend grijsgroen exemplaar met een lange staart – liet een briesend geluid horen.

‘Hoor je wel? Ze mag je niet,’ zei de jongen.

Calli wandelde richting de kop van het dier en keek het reusachtige beest van enkele passen afstand in de ogen. Het dier leek afwachting terug te staren. Plotseling zwaaide de draak zijn kop naderbij. Calli kreeg de tijd niet achteruit te springen. Er klonk gesnuif, het deed een beetje denken aan wat Zindel deed wanneer hij een nieuw speeltje kreeg, maar dan vele malen luider.

‘Oi!’ deed Calli en haar stem was hoog en schrill. ‘Ik word door een draak besnuffeld!’ De drakensnuit ging langs haar armen, haar buik, haar borstkas. ‘Hij gaat toch niet bijten, hè?’

‘Het is een zij,’ snauwde de jongen. Hij liet zich van de drakenstaart glijden en gooide zijn borstel in een emmer. In zijn eigen taal begon hij de draak met zoete woordjes toe te spreken.

Deed hij dat om het dier tot kalmte te manen? Raben hield de adem in en hoopte vurig dat het voldoende was om ervoor te zorgen dat de draak Calli niets zou doen. ‘Nayari,’ vroeg hij benauwd, ‘is het waar dat draken vuur kunnen spuwen?’

Nayari grinnikte. ‘Nee, dat is een sprookje.’

De drakenjongen keek op. Hij bezag de streephuidige vrouw die zo vloeiend Eilands had gesproken met een frons en zei: ‘Sprookjes, hè? Maar *olkánorgon* is geen fabeltje.’

‘*Olkanorgon?*’ herhaalde Raben geïnteresseerd. Het woord *olkana* kende hij, dat had hij van de vogelheksen geleerd, het vatte allerlei magische krachten samen. En hij wist inmiddels ook dat sommige volkeren het *olkisim* noemden, of *olking*, of simpelweg de Kracht. Zijn eigen volk, de Eilanders, had er geen naam voor. Zij geloofden in tientallen geesten en schreven elk wonder en elke bijzondere gebeurtenis aan hen toe.

‘Drakenadem,’ vertaalde Nayari.

Rabens wenkbrauwen schoten omhoog, de enige ‘drakenadem’ die hij kende, was de geneeskrachtige zalf die zo heette en die zijn moeder hem had leren bereiden.

‘Drakenadem zit vol kracht,’ zei de jongen. ‘En als de draak je niet moet, dan kun je maar beter bij diens snuit uit de buurt blijven!’

‘Daar is het nu te laat voor,’ mompelde Calli terwijl ze zich stijf van angst liet besnuffelen. De draak had bijzondere aandacht voor de stok die op haar heup hing, maar ook voor haar gezicht. ‘Ik geloof dat hij mijn neus interessant vindt,’ piepte ze.

‘Zij,’ herhaalde de drakenjongen korzelig. ‘Het is een zij.’

‘Hallo, drakenvrouwtje,’ mompelde Calli.

Het dier trok de kop een eindje terug en liet een kort, fluitend geluid horen.

De drakenjongen zond Calli een verbaasde en tegelijkertijd wat narrige blik.

‘Hallo, vrouwtjesdraak,’ fluisterde Calli nogmaals op lokkende toon.

De draak beantwoordde de zachttaardige toon met opnieuw een fluitje, waarna het dier haar een kopstootje gaf tegen de schouder. Het leek vriendelijk bedoeld, maar de kracht die achter dat ene duwtje zat, smeed Calli bijna ondersteboven.

Raben keek gespannen toe. ‘Ik geloof dat hij je aardig vindt, Cal.’

‘Zij,’ verbeterde de drakenjongen voor de derde keer en hij wurmde zich plompverloren tussen Calli en de drakenkop. Maar de draak liet zich niet zomaar iets ontzeggen en duwde de jongen ruw opzij.

De drakenneus ging opnieuw naar de olkenstaf en daarna weer naar Calli’s gezicht.

‘*Olkana*,’ begreep Raben plotseling. ‘Hij ruikt je *olkana*!’

‘*Olkana?*’ De drakenjongen fronste. Hij bekeek Calli van top tot teen.

Calli’s hand ging beschermend naar de stok met daarin het versteende drakenei; de Guhugan-gan zouden toch hopelijk geen aanstoot nemen aan een dergelijk voorwerp?

Raben riep naar de drakenjongen: ‘Ze is een bijna volleerde stormzinger, kan het zijn dat jouw draak dat aanvoelt misschien?’

Maar de jongen had de stok al gezien en hij boog voorover om hem beter te kunnen bekijken. ‘Is dat een drakensteen?’

‘Ja,’ gaf Calli meteen toe. Wat had het voor zin het te ontkennen?

‘Een echte?’ De jongen keek haar met open mond aan. ‘Hoe kom je

daaraan? Bij ons hebben alleen de sjamanen het recht een drakensteen te bezitten.'

'Nou eh... bij ons dus niet,' prevelde Calli.

'Waar kom je vandaan?'

'Van... overzee,' antwoordde Calli ontwijkend.

'Ik zou die steen maar niet al te opzichtig dragen, als ik jou was.'

De draak kreeg Zindel in het oog en leek zijn interesse in Calli prompt verloren te hebben, het dier briefteluidruchtig.

Zindel gromde, piepte, jankte en toen hij geen andere geluiden meer wist te verzinnen, draaide hij zich om en rende richting het trapgat.

'En die hond zou ik maar gauw meenemen hiervandaan,' raadde de drakenjongen hun aan.

Dat leek Raben ook beter en hij volgde Zindel snel naar het trappenhuis.

'Nou, je hebt er eentje van dichtbij gezien en dat was waarom je vroeg, dus je hebt niets te klagen,' vond Nayari even later toen ze weer in de straten van Phyrros liepen.

Calli had haar staf onder haar wijdvallende hemd verborgen. Zo viel hij niet meer zo op, maar hing hij toch nog steeds voor het grijpen. Ze was erg aan haar olkenstaf gehecht geraakt de laatste tijd. Ook zonder de korte stok kon ze prima regenbuien uit de lucht zingen en windhozen oproepen of knetterende bliksemschichten neer laten dalen. Maar voor de meer onnatuurlijke vormen van Elementalisme had ze de versterkende krachten van de stok nodig. Hushan had haar geleerd om zwarte en rode bliksem te maken, om een doods mist op te roepen of ijsmesses, dodelijke wapens die haar veel meer energie kostten dan wat onschuldig regenwater of een lekker briesje. Met tientallen Dwingende Zaghramongul en allerlei door de monnik Himmondar gemaakte mengwezens op vrije voeten op Tassa had Hushan gemeend dat het goed zou zijn om wat verweer achter de hand te hebben. Calli stond niet direct te popelen om de nieuw verworven vaardigheden eens op een wezen van vlees en bloed toe te passen, maar ze moest toegeven dat ze zich prettig voelde in de wetenschap erover te kunnen beschikken. En de olkenstaf was haar dierbaarste bezit geworden.

Ook Raben had een machtig wapen buitgemaakt op zijn reizen, maar in tegenstelling tot Calli weigerde hij dat op zijn heup te dragen, hij had het zwarte zwaard in Nayari's scheepskist opgeborgen. De herinneringen

die eraan kleefden en die zich aan hem opdrongen zodra hij het ter hand nam, vond hij tamelijk weerzinwekkend. Het wapen had toebehoord aan een valse vechtersbaas en diens bloeddorst had hem al eens gevaarlijk overmeesterd.

Het viel Raben nu pas op dat hij de enige was met een hond aan zijn zijde in de straten van Phyrros. Hij maakte er een opmerking over tegen Nayari. 'Je hebt gehoord wat de drakenjongen zei,' knikte de streephuidige vrouw een beetje stug.

'Maar hij zei er niet bij waarom,' merkte Calli op.

'Luister, ik ben hier ook al jaren niet meer geweest,' begon Nayari. Ze zuchtte. 'Nou goed dan, ik zal je vertellen wat ik denk. Er zijn hier geen honden en ook geen katten. Geen kaalstaarten, geen vogels, niets van dat alles. Geen huisdieren, geen andere kleine diersoorten. En met reden.'

Calli keek om zich heen. 'Nu je het zegt...'

Nayari schokschouderde. 'Er zijn namelijk... draken.'

'Bedoel je misschien draken met... laten we zeggen... een grote eetlust?' vroeg Raben bezorgd.

'Precies.'

Raben bleef stilstaan. Hij greep naar de draagtas die hij altijd om de schouders droeg en maakte die open. 'Zindel, kom eens hier.' Hij haalde er iets uit, een touw met een lus aan het uiteinde. 'Ik weet dat je het niet leuk vindt, maar zo kan tenminste iedereen zien dat je van mij bent en geen loslopende drakenbrok.'

Licht tegenstribbelend liet Zindel zich aanlijnen.

'Stom dat ik er niet eerder aan gedacht heb,' vond Nayari. 'Draken zijn nu eenmaal vleeseters, ze eten geen gras of hooi en je kunt ze geen haverzak omhangen zoals andere rijdieren. Het is een van de redenen dat het houden van een draak niet voor arme sloebers is weggelegd, zo'n beest eet dagelijks meer vlees dan een heel gezin in een week op kan.'

'Waren er mensen die draken hielden, in het dorp waar jij vandaan komt?' wilde Calli weten.

'Ja, een paar. De dorpsoudsten. En wat rijke lui. Mensen die zich al dat vlees konden veroorloven. En natuurlijk de sjamaan. Maar de sjamaan voerde zijn dier gewoon de offers die men hem bracht.'

'Offers?' echode Calli met opgetrokken neus. 'Dat klinkt erg ongezellig.' 'Ik heb nooit beweerd dat het in mijn geboortedorp erg aangenaam vertoeven was.'